

Dansk udgave

Retsforskrifter

Indhold

I *Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk*

Kommissionens forordning (EØF) nr. 10/93 af 7. januar 1993 om fastsættelse af importafgifterne for korn, mel, grove gryn og fine gryn af hvede eller rug	1
Kommissionens forordning (EØF) nr. 11/93 af 7. januar 1993 om fastsættelse af de præmier, hvormed importafgifterne for korn, mel og malt skal forhøjes	3
Kommissionens forordning (EØF) nr. 12/93 af 7. januar 1993 om åbning af licitationer over støtte til privat oplagring af hele og halve slagtekroppe af lam	5
Kommissionens forordning (EØF) nr. 13/93 af 7. januar 1993 om fastsættelse af det korrektionsbeløb, der anvendes på eksportrestitutionerne for korn	6
Kommissionens forordning (EØF) nr. 14/93 af 7. januar 1993 om berigtigelse af forordning (EØF) nr. 3877/92 om fastsættelse af de restitutionssatser, der skal anvendes for visse produkter fra korn- og rissektoren, der udføres i form af varer, som ikke omfattes af Traktatens bilag II	9
Kommissionens forordning (EØF) nr. 15/93 af 7. januar 1993 om anvendelse af Den Fælles Toldtarif på indførsel af friske citroner med oprindelse i Cypern	10
Kommissionens forordning (EØF) nr. 16/93 af 7. januar 1993 om fastsættelse af det maksimale restitutionsbeløb ved udførsel af hvidt sukker i forbindelse med den 35. dellicitation under den løbende licitation omhandlet i forordning (EØF) nr. 920/92	12
Kommissionens forordning (EØF) nr. 17/93 af 7. januar 1993 om fastsættelse af eksportrestitutionerne for hvidt sukker og råsukker i uforarbejdet stand	13
Kommissionens forordning (EØF) nr. 18/93 af 7. januar 1993 om fastsættelse af støtbeløbet for bomuld	15
Kommissionens forordning (EØF) nr. 19/93 af 7. januar 1993 om fastsættelse af eksportrestitutionerne for korn, mel, grove gryn og fine gryn af hvede eller rug	16

Kommissionens forordning (EØF) nr. 20/93 af 7. januar 1993 om fastsættelse af minimumsimportafgifter for olivenolie samt importafgifter for andre produkter fra olivenoliesektoren	19
--	----

II *Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk*

Kommissionen

- ★ **Kommissionens direktiv 92/105/EØF af 3. december 1992 om en vis standardisering af plantepas til benyttelse ved flytning af en række planter, plante-produkter og andre genstande inden for Fællesskabet og om nærmere regler for udstedelse af sådanne plantepas samt betingelser og nærmere regler for erstatning af plantepas** 22

93/3/EØF :

- ★ **Kommissionens beslutning af 4. december 1992 om en procedure i henhold til EØF-Traktatens artikel 85 IV/32.797 og 32.798 — Lloyd's Underwriters' Association og Institute of London Underwriters** 26

93/4/EØF :

- ★ **Kommissionens beslutning af 9. december 1992 om ændring af beslutning 91/426/EØF for så vidt angår fristen for fremsendelse af bilag** 32

I

*(Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk)***KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 10/93**

af 7. januar 1993

om fastsættelse af importafgifterne for korn, mel, grove gryn og fine gryn af hvede eller rugKOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det
Europæiske Økonomiske Fællesskab,under henvisning til akten vedrørende Spaniens og Portu-
gals tiltrædelse,under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2727/75
af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for
korn⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EØF)
nr. 1738/92⁽²⁾, særlig artikel 13, stk. 5,under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1676/85
af 11. juni 1985 om regningsenhedens værdi og de veks-
kurser, der skal anvendes i den fælles landbrugspolitik⁽³⁾,
senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2205/90⁽⁴⁾, særlig
artikel 3,under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 3813/92
af 28. december 1992 om den regningsenhed og de
omregningskurser, der skal anvendes i den fælles land-
brugspolitik⁽⁵⁾, særlig artikel 5, og

ud fra følgende betragtninger:

De importafgifter, som skal opkræves ved indførsel af
korn, mel af hvede og rug og grove gryn og fine gryn afhvede, er fastsat ved Kommissionens forordning (EØF)
nr. 3873/92⁽⁶⁾ og de senere forordninger, der ændrer
denne;for at gøre det muligt, at afgiftsordningen kan fungere
normalt, bør der ved beregningen af afgifterne anvendes
den repræsentative markedskurs, der er konstateret i refe-
renceperioden fra 6. januar 1993, for så vidt angår de
flydende valutaer;anvendelsen af de bestemmelser, der er nævnt i forord-
ning (EØF) nr. 1820/92, på de tilbudspriser og de dagsno-
teringer, som Kommissionen har kendskab til, fører til at
ændre de for tiden gældende importafgifter i overens-
stemmelse med bilaget til nærværende forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

*Artikel 1*Importafgifterne for de i artikel 1, litra a), b) og c), i
forordning (EØF) nr. 2727/75 nævnte produkter fastsættes
som angivet i bilaget.*Artikel 2*

Denne forordning træder i kraft den 8. januar 1993.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlems-
stat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. januar 1993.

På Kommissionens vegne

René STEICHEN

Medlem af Kommissionen⁽¹⁾ EFT nr. L 281 af 1. 11. 1975, s. 1.⁽²⁾ EFT nr. L 180 af 1. 7. 1992, s. 1.⁽³⁾ EFT nr. L 164 af 24. 6. 1985, s. 1.⁽⁴⁾ EFT nr. L 201 af 31. 7. 1990, s. 9.⁽⁵⁾ EFT nr. L 387 af 31. 12. 1992, s. 1.⁽⁶⁾ EFT nr. L 390 af 31. 12. 1992, s. 118.

BILAG

til Kommissionens forordning af 7. januar 1993 om fastsættelse af importafgifterne for korn, mel, grove gryn og fine gryn af hvede eller rug

<i>(ECU/ton)</i>	
KN-kode	Tredjelande (*)
0709 90 60	133,20 (*) (*)
0712 90 19	133,20 (*) (*)
1001 10 00	172,54 (*) (*) (10)
1001 90 91	141,62
1001 90 99	141,62 (11)
1002 00 00	156,99 (*)
1003 00 10	124,24
1003 00 20	124,24
1003 00 80	124,24 (11)
1004 00 00	113,52
1005 10 90	133,20 (*) (*)
1005 90 00	133,20 (*) (*)
1007 00 90	134,67 (*)
1008 10 00	44,86 (11)
1008 20 00	70,28 (*)
1008 30 00	35,85 (*)
1008 90 10	(7)
1008 90 90	35,85
1101 00 00	211,03 (*) (11)
1102 10 00	231,68 (*)
1103 11 30	279,80 (*) (10)
1103 11 50	279,80 (*) (10)
1103 11 90	226,93 (*)

- (1) For hård hvede med oprindelse i Marokko, som transporteres direkte fra dette land til Fællesskabet, nedsættes importafgiften med 0,60 ECU pr. ton.
- (2) I henhold til forordning (EØF) nr. 715/90 opkræves ingen importafgift ved direkte indførsel af varer med oprindelse i staterne i Afrika, Vestindien og Stillehavet og territorier i de franske oversøiske departementer.
- (3) For majs med oprindelse i AVS-staterne nedsættes importafgiften ved indførsel i Fællesskabet med 1,81 ECU pr. ton.
- (4) For hirse og sorghum med oprindelse i AVS-staterne opkræves importafgiften ved indførsel i Fællesskabet i henhold til forordning (EØF) nr. 715/90.
- (5) For hård hvede og kanariefrø, der er produceret i Tyrkiet og transporteret umiddelbart fra dette land til Fællesskabet, nedsættes importafgiften med 0,60 ECU pr. ton.
- (6) Den importafgift, der skal opkræves for rug, der er produceret i Tyrkiet og transporteret umiddelbart fra dette land til Fællesskabet, er fastsat ved Rådets forordning (EØF) nr. 1180/77 og Kommissionens forordning (EØF) nr. 2622/71.
- (7) Ved import af det under KN-kode 1008 90 10 henhørende produkt (triticale) opkræves dog importafgiften for rug.
- (8) Ved indførsel til Portugal forhøjes importafgiften med det beløb, der er fastsat i artikel 2, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 3808/90.
- (9) Ifølge artikel 101, stk. 1, i afgørelse 91/482/EØF anvendes der ingen importafgift for produkter med oprindelse i OLT, medmindre stk. 4 i samme artikel finder anvendelse.
- (10) Der skal i overensstemmelse med artikel 101, stk. 4, i afgørelse 91/482/EØF opkræves et beløb svarende til det beløb, der er fastsat ved forordning (EØF) nr. 1825/91.
- (11) Produkter henhørende under denne kode, der indføres i forbindelse med interimsaftalerne mellem Polen, Tjekkoslaviet eller Ungarn og Fællesskabet, og for hvilke der fremlægges et varecertifikat EUR 1, der er udstedt på de i forordning (EØF) nr. 585/92 fastsatte betingelser, er undergivet importafgifterne i bilaget til nævnte forordning.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 11/93

af 7. januar 1993

om fastsættelse af de præmier, hvormed importafgifterne for korn, mel og malt skal forhøjes**KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —**

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2727/75 af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for korn⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1738/92⁽²⁾, særlig artikel 15, stk. 6,under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1676/85 af 11. juni 1985 om regningsenhedens værdi og de vekselkurser, der skal anvendes i den fælles landbrugspolitik⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2205/90⁽⁴⁾, særlig artikel 3,under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 3813/92 af 28. december 1992 om den regningsenhed og de omregningskurser, der skal anvendes i den fælles landbrugspolitik⁽⁵⁾, særlig artikel 5, og

ud fra følgende betragtninger:

De præmier, hvormed importafgifterne for korn og malt skal forhøjes, er fastsat ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 3874/92⁽⁶⁾ og de senere forordninger, der ændrer denne;

for at gøre det muligt, at afgiftsordningen kan fungere normalt, bør der ved beregningen af afgifterne anvendes den repræsentative markedskurs, der er konstateret i referenceperioden fra 6. januar 1993, for så vidt angår de flydende valutaer;

de nuværende cif-priser, herunder cif-priserne ved terminskøb, fører til at ændre de præmier, hvormed de for tiden gældende importafgifter skal forhøjes, i overensstemmelse med bilaget til denne forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

De i artikel 15 i forordning (EØF) nr. 2727/75 omhandlede præmier, hvormed de forudfastsatte importafgifter for korn og malt kommende fra tredjelande skal forhøjes, fastsættes som angivet i bilaget.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 8. januar 1993.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. januar 1993.

På Kommissionens vegne

René STEICHEN

Medlem af Kommissionen⁽¹⁾ EFT nr. L 281 af 1. 11. 1975, s. 1.⁽²⁾ EFT nr. L 180 af 1. 7. 1992, s. 1.⁽³⁾ EFT nr. L 164 af 24. 6. 1985, s. 1.⁽⁴⁾ EFT nr. L 201 af 31. 7. 1990, s. 9.⁽⁵⁾ EFT nr. L 387 af 31. 12. 1992, s. 1.⁽⁶⁾ EFT nr. L 390 af 31. 12. 1992, s. 121.

BILAG

til Kommissionens forordning af 7. januar 1993 om fastsættelse af de præmier, hvormed importafgifterne for korn, mel og malt skal forhøjes

A. Korn og mel

(ECU/ton)

KN-kode	Løbende måned 1	1. term. 2	2. term. 3	3. term. 4
0709 90 60	0	0	0	1,62
0712 90 19	0	0	0	1,62
1001 10 00	0	0	0	0
1001 90 91	0	0	0	0
1001 90 99	0	0	0	0
1002 00 00	0	0	0	0
1003 00 10	0	0	0	0
1003 00 20	0	0	0	0
1003 00 80	0	0	0	0
1004 00 00	0	0	0	0
1005 10 90	0	0	0	1,62
1005 90 00	0	0	0	1,62
1007 00 90	0	0	0	0
1008 10 00	0	0	0	0
1008 20 00	0	0	0	0
1008 30 00	0	0	0	0
1008 90 90	0	0	0	0
1101 00 00	0	0	0	0

B. Malt

(ECU/ton)

KN-kode	Løbende måned 1	1. term. 2	2. term. 3	3. term. 4	4. term. 5
1107 10 11	0	0	0	0	0
1107 10 19	0	0	0	0	0
1107 10 91	0	0	0	0	0
1107 10 99	0	0	0	0	0
1107 20 00	0	0	0	0	0

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 12/93

af 7. januar 1993

om åbning af licitationer over støtte til privat oplagring af hele og halve slagtekroppe af lam

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det
Europæiske Økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 3013/89
af 25. september 1989 om den fælles markedsordning for
fåre- og gedekød⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EØF)
nr. 3890/92⁽²⁾, særlig artikel 7, stk. 3, og

ud fra følgende betragtninger:

Ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 3446/90 af
27. november 1990 om gennemførelsesbestemmelser
vedrørende støtte til privat oplagring af fåre- og
gedekød⁽³⁾, ændret ved forordning (EØF) nr. 1258/91⁽⁴⁾,
fastsættes der bl.a. nærmere regler for licitation;

i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3447/90 af
28. november 1990 om de særlige betingelser for ydelse af
støtte til privat oplagring af fåre- og gedekød⁽⁵⁾, senest
ændret ved forordning (EØF) nr. 1258/91, er der fastsat,
hvilke minimumsmængder et bud kan vedrøre;

anvendelsen af artikel 7, stk. 3, i forordning (EØF)
nr. 3013/89 medfører, at der åbnes en licitation over støtte
til privat oplagring;

ifølge ovennævnte artikel anvendes disse foranstaltninger
på basis af situationen i hvert noteringsområde; det er

derfor hensigtsmæssigt at åbne licitationerne særskilt for
hvert område, hvor betingelserne er opfyldt —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Der indledes særskilte licitationer i Storbritannien,
Danmark, Tyskland, Frankrig, Nederlandene, Irland og
Nordirland med henblik på støtte til privat oplagring af
hele og halve slagtekroppe af lam.

Der kan efter bestemmelserne i forordning (EØF)
nr. 3447/90 indgives bud til interventionsorganerne i de
berørte medlemsstater.

Artikel 2

Buddene skal indgives senest den 15. januar 1993 kl.
14.00, til det relevante interventionsorgan.

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft på dagen for offentliggø-
relsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlems-
stat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. januar 1993.

På Kommissionens vegne

René STEICHEN

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT nr. L 289 af 7. 10. 1989, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 391 af 31. 12. 1992, s. 51.

⁽³⁾ EFT nr. L 333 af 30. 11. 1990, s. 39.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 120 af 15. 5. 1991, s. 15.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 333 af 30. 11. 1990, s. 46.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 13/93

af 7. januar 1993

om fastsættelse af det korrektionsbeløb, der anvendes på eksportrestitutionerne for korn

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2727/75 af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for korn⁽¹⁾, senest ændret ved forordning nr. (EØF) 1738/92⁽²⁾,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2746/75 af 29. oktober 1975 om almindelige regler for ydelse af eksportrestitutioner for korn og om kriterierne for restitutionsbeløbets fastsættelse⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til artikel 16, stk. 4, i forordning (EØF) nr. 2727/75 skal den eksportrestitution for korn, der gælder på dagen for indgivelse af ansøgning om eksportlicens, reguleret i forhold til den i eksportmåneden gældende tærskelpris, efter anmodning herom anvendes på en eksportforretning, der skal gennemføres inden for licensens gyldighedsperiode; i så fald korrigeres restitutionsbeløbet;

i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2744/75 af 29. oktober 1975 om regler for indførsel og udførsel af produkter forarbejdet på basis af korn og ris⁽⁴⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1906/87⁽⁵⁾, kan der fastsættes et korrektionsbeløb for visse produkter, der er nævnt i artikel 1, litra c), i forordning (EØF) nr. 2727/75;

ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 1281/75⁽⁶⁾ fastsættes de nærmere regler om forudfastsættelse af eksportrestitutionen for korn og visse produkter forarbejdet på basis af korn;

i henhold til den nævnte forordning skal korrektionsbeløbet for korn fastsættes under hensyntagen til situationen

og den forventede udvikling, dels for så vidt angår de disponible mængder af korn og deres priser på Fællesskabets marked, dels for så vidt angår afsætningsmulighederne og -vilkårene for kornprodukter på verdensmarkedet; ifølge samme forordning er det ligeledes vigtigt, at sikre ligevægt på kornmarkedet og en naturlig udvikling for så vidt angår priserne og samhandelen og desuden at tage hensyn til udførelsens økonomiske aspekt og interessen i at undgå forstyrrelser på Fællesskabets marked;

for de i artikel 1, litra c), i forordning (EØF) nr. 2727/75 nævnte produkter skal der tages hensyn til de særlige kriterier, der er fastsat i artikel 2, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1281/75;

situationen på verdensmarkedet eller de særlige krav på visse markeder kan gøre det nødvendigt, at differentiere korrektionsbeløbet efter bestemmelsesstedet;

korrektionsbeløbet skal fastsættes samtidig med restitutionen og efter samme procedure; det kan ændres inden for tidsrummet mellem to fastsættelser;

for at sikre at ordningen med eksportrestitutioner fungerer normalt, skal der ved beregningen af disse beløb:

— for så vidt angår de øvrige valutaer som indbyrdes holdes inden for en a vista-margen på højst 2,25 %, anvendes en omregningskurs, der er baseret på disse valutaers centralkurs og multipliceret med den i artikel 3, stk. 1, sidste afsnit, i Rådets forordning (EØF) nr. 1676/85⁽⁷⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2205/90⁽⁸⁾, fastsatte korrektionsfaktor

— for de øvrige valutaer en omregningskurs på grundlag af de gennemsnitlige ecu-kurser, der offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, C-udgaven, i en nærmere fastlagt periode, multipliceret med den i foregående led omhandlede faktor;

det følger af ovennævnte bestemmelser, at korrektionsbeløbet skal fastsættes som angivet i bilaget til denne forordning;

⁽¹⁾ EFT nr. L 281 af 1. 11. 1975, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 180 af 1. 7. 1992, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. L 281 af 1. 11. 1975, s. 78.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 281 af 1. 11. 1975, s. 65.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 182 af 3. 7. 1987, s. 49.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 131 af 22. 5. 1975, s. 15.

⁽⁷⁾ EFT nr. L 164 af 24. 6. 1985, s. 1.

⁽⁸⁾ EFT nr. L 201 af 31. 7. 1990, s. 9.

de i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Korn —

de forudfastsatte eksportrestitutions for korn, fastsættes som angivet i bilaget.

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING :

Artikel 1

Det i artikel 16, stk. 4, i forordning (EØF) nr. 2727/75 fastsatte omhandlede korrektionsbeløb, der anvendes på

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 8. januar 1993.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. januar 1993.

På Kommissionens vegne

René STEICHEN

Medlem af Kommissionen

BILAG

til Kommissionens forordning af 7. januar 1993 om fastsættelse af de korrektionsbeløb, der skal anvendes på eksportrestitutionerne for korn

(ECU/ton)

Produktkode	Bestemmelse (*)	Løbende måned 1	1. term.	2. term.	3. term.	4. term.	5. term.	6. term.
			2	3	4	5	6	7
0709 90 60 000	—	—	—	—	—	—	—	—
0712 90 19 000	—	—	—	—	—	—	—	—
1001 10 00 200	—	—	—	—	—	—	—	—
1001 10 00 400	01	0	0	0	0	0	—	—
1001 90 91 000	01	0	0	0	0	0	—	—
1001 90 99 000	01	0	0	0	0	0	—	—
1002 00 00 000	01	0	0	0	0	0	—	—
1003 00 10 000	01	0	0	0	0	0	—	—
1003 00 20 000	01	0	0	0	0	0	—	—
1003 00 80 000	01	0	0	0	0	0	—	—
1004 00 00 200	—	—	—	—	—	—	—	—
1004 00 00 400	—	—	—	—	—	—	—	—
1005 10 90 000	—	—	—	—	—	—	—	—
1005 90 00 000	01	0	0	0	0	0	—	—
1007 00 90 000	—	—	—	—	—	—	—	—
1008 20 00 000	—	—	—	—	—	—	—	—
1101 00 00 100	01	0	0	- 35,00	- 35,00	- 35,00	—	—
1101 00 00 130	01	0	0	- 35,00	- 35,00	- 35,00	—	—
1101 00 00 150	01	0	0	- 35,00	- 35,00	- 35,00	—	—
1101 00 00 170	01	0	0	- 35,00	- 35,00	- 35,00	—	—
1101 00 00 180	01	0	0	- 35,00	- 35,00	- 35,00	—	—
1101 00 00 190	—	—	—	—	—	—	—	—
1101 00 00 900	—	—	—	—	—	—	—	—
1102 10 00 500	01	0	0	0	0	0	—	—
1102 10 00 700	01	0	0	0	0	0	—	—
1102 10 00 900	—	—	—	—	—	—	—	—
1103 11 30 200	01	0	0	0	0	0	- 160,00	- 160,00
1103 11 30 900	—	—	—	—	—	—	—	—
1103 11 50 200	01	0	0	0	0	0	- 160,00	- 160,00
1103 11 50 400	01	0	0	0	0	0	- 160,00	- 160,00
1103 11 50 900	—	—	—	—	—	—	—	—
1103 11 90 200	01	0	0	- 35,00	- 35,00	- 35,00	- 50,00	- 50,00
1103 11 90 800	—	—	—	—	—	—	—	—

(*) Til følgende destinationer:

01 Alle tredjelande.

NB: Zonerne er angivet i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2145/92 (EFT nr. L 214 af 30. 7. 1992, s. 20).

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 14/93

af 7. januar 1993

om berigtigelse af forordning (EØF) nr. 3877/92 om fastsættelse af de restitutionssatser, der skal anvendes for visse produkter fra korn- og rissektoren, der udføres i form af varer, som ikke omfattes af Traktatens bilag II

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2727/75 af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for korn⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1738/92⁽²⁾, særlig artikel 16, stk. 2, fjerde afsnit, første punktum, og

ud fra følgende betragtninger:

Størrelsen af eksportrestitutionerne for perioden 1. til 31. januar 1993 er fastsat ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 3877/92⁽³⁾;

en revision har vist visse fejl; den pågældende forordning bør derfor berigtiges —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Bilaget til forordning (EØF) nr. 3877/92 berigtiges således:

— ud for KN-kode 1001 10 90:

i stedet for: •11,388•

læses: •11,366•

— ud for KN-kode 1003 00 90:

i stedet for: •3,038•

læses: •3,036•

— ud for KN-kode 1004 00 90:

i stedet for: •8,371•

læses: •6,371•

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. januar 1993.

På Kommissionens vegne

Martin BANGEMANN

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT nr. L 281 af 1. 11. 1975, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 180 af 1. 7. 1992, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. L 391 af 31. 12. 1992, s. 3.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 15/93

af 7. januar 1993

om anvendelse af Den Fælles Toldtarif på indførsel af friske citroner med oprindelse i Cypern

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab,

under henvisning til akten vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1252/73 af 14. maj 1973 om indførsel af citrusfrugter med oprindelse i Cypern⁽¹⁾, særlig artikel 5, og

ud fra følgende betragtninger:

I artikel 5, stk. 2 og 3, i bilag I til Aftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Republikken Cypern omhandles en toldnedsættelse for indførsel i Fællesskabet af friske citroner med oprindelse i Cypern; i den periode, hvor referencepriserne anvendes, er denne nedsættelse betinget af, at der på Fællesskabets interne marked overholdes en bestemt pris; om iværksættelsen af denne ordning er der fastsat nærmere bestemmelser i forordning (EØF) nr. 1252/73; disse gennemførelsesbestemmelser henviser for så vidt angår visse forhold til bestemmelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 1035/72 af 18. maj 1972 om den fælles markedsordning for frugt og grønsager⁽²⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1754/92⁽³⁾;

i forordning (EØF) nr. 1252/73 er det bestemt, at satsen i Den Fælles Toldtarif skal anvendes ved indførsel af friske citroner, når de noteringer for en sådan vare, efter bestemmelserne i artikel 24, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1035/72, som på Fællesskabets repræsentative markeder er blevet konstateret i importørgrossistledet eller omregnet til dette led, efter anvendelse af tilpasningskoefficienterne og efter fradrag af transportomkostninger og af andre importafgifter end tolden, på de repræsentative markeder, der har de laveste noteringer, i tre på hinanden følgende markedsdage er forblevet lavere end den gældende referencepris forhøjet med Den Fælles Toldtarifs incidens på denne pris og med et fiskeret beløb af 1,20 regningsenheder (1,44 ECU) pr. 100 kilogram;

tilpasningskoefficienterne og de andre importafgifter end told er dem, der er fastsat med henblik på beregningen af de indgangspriser, der er nævnt i forordning (EØF) nr. 1035/72; fremgangsmåden ved beregningen af andre importafgifter end told er for visse tilfælde vedkommende fastsat i artikel 2 i forordning (EØF) nr. 1252/73;

for at tillade en normal funktion af foranstående ordning må det ved beregningen tages i betragtning:

— for så vidt angår de valutaer, som indbyrdes holdes inden for en a vista-margen på højst 2,25 %, anvendes en omregningskurs, der er baseret på disse valutaers centalkurs og multipliceret med den i artikel 3, stk. 1, sidste afsnit, i forordning (EØF) nr. 1676/85⁽⁴⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2205/90⁽⁵⁾, fastsatte korrektionsfaktor,

— for de øvrige valutaer en omregningskurs på grundlag af de gennemsnitlige ecu-kurser, der offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, C-udgaven, i en nærmere fastlagt periode, multipliceret med den i foregående led omhandlede faktor;

anvendelsen af foranstående regler på de kurser, der er konstateret for citroner indført i Fællesskabet og har oprindelse i Cypern, fører til at fastslå, at de betingelser, der er nævnt i artikel 4 i forordning (EØF) nr. 1252/73, er opfyldt; som følge heraf bør Den Fælles Toldtarif anvendes på de omhandlede varer —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Fra den 9. januar 1993 anvendes toldsatsen i Den Fælles Toldtarif på citroner med oprindelse i Cypern (KN-kode ex 0805 30 10) indført i Fællesskabet.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 9. januar 1993.

⁽¹⁾ EFT nr. L 133 af 21. 5. 1973, s. 113.

⁽²⁾ EFT nr. L 118 af 20. 5. 1972, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. L 180 af 1. 7. 1992, s. 23.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 164 af 24. 6. 1985, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 201 af 31. 7. 1990, s. 9.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. januar 1993.

På Kommissionens vegne
René STEICHEN
Medlem af Kommissionen

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 16/93

af 7. januar 1993

om fastsættelse af det maksimale restitutionsbeløb ved udførsel af hvidt sukker i forbindelse med den 35. dellicitation under den løbende licitation omhandlet i forordning (EØF) nr. 920/92

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Akten vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981 om den fælles markedsordning for sukker⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 3814/92⁽²⁾, særlig artikel 19, stk. 4, første afsnit, litra b), og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til Kommissionens forordning (EØF) nr. 920/92 af 10. april 1992 om en løbende licitation med henblik på fastsættelse af en eksportafgift og/eller eksportrestitution for hvidt sukker⁽³⁾, ændret ved forordning (EØF) nr. 1684/92⁽⁴⁾, foranstalles dellicitationer med henblik på eksport af dette sukker;

i henhold til bestemmelserne i artikel 9, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 920/92 fastsættes der i påkommende tilfælde for den pågældende dellicitation et maksimalt restitutionsbeløb især under hensyntagen til situationen og den forventede udvikling på markedet for sukker i Fællesskabet og på verdensmarkedet;

efter gennemgang af tilbuddene bør de bestemmelser, der er nævnt i artikel 1, fastsættes for den 35. dellicitation;

ved Rådets forordning (EØF) nr. 1432/92⁽⁵⁾, ændret ved forordning (EØF) nr. 3534/92⁽⁶⁾, blev der nedlagt forbud

med samhandel mellem Fællesskabet og republikkerne Serbien og Montenegro; forbuddet gælder ikke i visse situationer, der er beskrevet udtømmende i forordningens artikel 2 og 3; der bør tages hensyn hertil ved fastsættelsen af restitutioner;

de i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Sukker —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. For den 35. dellicitation for hvidt sukker, ifølge den ændrede forordning (EØF) nr. 920/92, fastsættes maksimumseksportrestitutionen til 42,342 ECU/100 kg.
2. Ved udførsel til republikkerne Serbien og Montenegro kan der kun ydes eksportrestitutioner for produkter, der leveres som humanitær hjælp af velgørende organisationer, som overholder betingelserne i artikel 2, litra a), og artikel 3 i Rådets forordning (EØF) nr. 1432/92.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 8. januar 1993.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. januar 1993.

På Kommissionens vegne

René STEICHEN

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT nr. L 177 af 1. 7. 1981, s. 4.

⁽²⁾ EFT nr. L 387 af 31. 12. 1992, s. 7.

⁽³⁾ EFT nr. L 98 af 11. 4. 1992, s. 11.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 176 af 30. 6. 1992, s. 31.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 151 af 3. 6. 1992, s. 4.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 358 af 8. 12. 1992, s. 16.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 17/93

af 7. januar 1993

om fastsættelse af eksportrestitutionerne for hvidt sukker og råsukker i uforarbejdet stand

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981 om den fælles markedsordning for sukker⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 3814/92⁽²⁾, særlig artikel 19, stk. 4, første afsnit, litra a), og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til artikel 19 i forordning (EØF) nr. 1785/81 kan forskellen mellem noteringerne og priserne på verdensmarkedet for de produkter, som er nævnt i forordningens artikel 1, stk. 1, litra a), og priserne for disse produkter inden for Fællesskabet udlignes ved en eksportrestitution;

i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 766/68 af 18. juni 1968 om fastsættelse af almindelige regler for ydelse af eksportrestitutioner for sukker⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1489/76⁽⁴⁾, skal restitutionerne for hvidt sukker og råsukker, der ikke er denatureret, og som udføres i uforarbejdet stand, fastsættes under hensyntagen til situationen på fællesskabsmarkedet og på verdensmarkedet for sukker og navnlig under hensyntagen til de pris- og omkostningsfaktorer, som er nævnt i forordningens artikel 3; ifølge samme artikel skal der endvidere tages hensyn til de påtænkte udførslers økonomiske aspekt;

for råsukkers vedkommende skal restitutionen fastsættes for standardkvaliteten; denne er defineret i artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 431/68 af 9. april 1968 om fastsættelse af standardkvaliteten for råsukker og af Fællesskabets grænseovergangssted for beregning af cif-priserne inden for sukkersektoren⁽⁵⁾; denne restitution fastsættes i øvrigt i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 766/68; kandissukker er defineret i Kommissionens forordning (EØF) nr. 394/70 af 2. marts 1970 om gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for sukker⁽⁶⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1684/92⁽⁷⁾; den således beregnede restitution bør, for

så vidt angår sukker tilsat smagsstoffer eller farvestoffer, gælde for det pågældende sukkers saccharoseindhold og fastsættes pr. 1 % af dette indhold;

situationen på verdensmarkedet eller de særlige krav på visse markeder kan gøre det nødvendigt at differentiere restitutionen for sukker efter dets bestemmelsessted;

i særlige tilfælde kan restitutionsbeløbet fastsættes i retsakter af anden karakter;

ved Rådets forordning (EØF) nr. 1432/92⁽⁸⁾, ændret ved forordning (EØF) nr. 3534/92⁽⁹⁾, blev der nedlagt forbud mod samhandel mellem Fællesskabet og republikkerne Serbien og Montenegro; forbuddet gælder ikke i visse situationer, der er beskrevet udtømmende i forordningens artikel 2 og 3; der bør tages hensyn hertil ved fastsættelsen af restitutioner;

for at sikre at ordningen med eksportrestitutioner fungerer normalt, skal der ved beregningen af disse beløb:

- for så vidt angår de valutaer, som indbyrdes holdes inden for en a vista-margen på højst 2,25 %, anvendes en omregningskurs, der er baseret på disse valutaers centralkurs og multipliceret med den i artikel 3, stk. 1, sidste afsnit, i Rådets forordning (EØF) nr. 1676/85⁽¹⁰⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2205/90⁽¹¹⁾, fastsatte korrektionsfaktor
- for de øvrige valutaer en omregningskurs på grundlag af de gennemsnitlige ecu-kurser, der offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, C-udgaven, i en nærmere fastlagt periode, multipliceret med den i foregående led omhandlede faktor;

restitutionen skal fastsættes hver anden uge; den kan ændres i mellemtiden;

anvendelsen af disse bestemmelser på den nuværende situation på sukkermarkedet, navnlig på noteringer eller kurser på sukker i Fællesskabet og på verdensmarkedet, fører til at fastsætte restitutionerne til de beløb, der er angivet i bilaget;

de i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Sukker —

⁽¹⁾ EFT nr. L 177 af 1. 7. 1981, s. 4.

⁽²⁾ EFT nr. L 387 af 31. 12. 1992, s. 7.

⁽³⁾ EFT nr. L 143 af 25. 6. 1968, s. 6.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 167 af 26. 6. 1976, s. 13.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 89 af 10. 4. 1968, s. 3.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 50 af 4. 3. 1970, s. 1.

⁽⁷⁾ EFT nr. L 176 af 30. 6. 1992, s. 31.

⁽⁸⁾ EFT nr. L 151 af 3. 6. 1992, s. 4.

⁽⁹⁾ EFT nr. L 358 af 8. 12. 1992, s. 16.

⁽¹⁰⁾ EFT nr. L 164 af 24. 6. 1985, s. 1.

⁽¹¹⁾ EFT nr. L 201 af 31. 7. 1990, s. 9.

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

uforarbejdet stand og ikke denaturerede, fastsættes til de beløb, der er angivet i bilaget.

Artikel 1

Eksportrestitutionerne for de produkter, der er nævnt i artikel 1, stk. 1, litra a), i forordning (EØF) nr. 1785/81, i

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 8. januar 1993.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. januar 1993.

På Kommissionens vegne

René STEICHEN

*Medlem af Kommissionen***BILAG**

til Kommissionens forordning af 7. januar 1993 om fastsættelse af eksportrestitutionerne for hvidt sukker og råsukker i uforarbejdet stand

Produktkode	Restitutionsbeløb ⁽¹⁾
	— ECU/100 kg —
1701 11 90 100	37,42 ⁽¹⁾
1701 11 90 910	35,72 ⁽¹⁾
1701 11 90 950	⁽²⁾
1701 12 90 100	37,42 ⁽¹⁾
1701 12 90 910	35,72 ⁽¹⁾
1701 12 90 950	⁽²⁾
	— ECU/1 % saccharose × 100 kg —
1701 91 00 000	0,4068
	— ECU/100 kg —
1701 99 10 100	40,68
1701 99 10 910	39,81
1701 99 10 950	39,81
	— ECU/1 % saccharose × 100 kg —
1701 99 90 100	0,4068

⁽¹⁾ Dette beløb anvendes for råsukker med et udbytte på 92 %. Såfremt det udførte råsukkers udbytte ikke udgør 92 %, beregnes størrelsen af den restitution, der skal anvendes, i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 5, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 766/68.

⁽²⁾ Denne fastsættelse blev suspenderet ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2689/85, ændret ved forordning (EØF) nr. 3251/85.

⁽³⁾ Ved udførsel til republikkerne Serbien og Montenegro kan der kun ydes eksportrestitutioner for produkter, der leveres som humanitær hjælp af velgørende organisationer, som overholder betingelserne i artikel 2, litra a), og artikel 3 i Rådets forordning (EØF) nr. 1432/92.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 18/93

af 7. januar 1993

om fastsættelse af støttebeløbet for bomuld

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab,

under henvisning til akten vedrørende Grækenlands tiltrædelse, særlig stk. 3 og 10 i protokol nr. 4 om bomuld, ændret ved akten vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse, særlig den dertil knyttede protokol nr. 14, og Kommissionens forordning (EØF) nr. 4006/87⁽¹⁾,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2169/81 af 27. juli 1981 om fastsættelse af almindelige regler for støtteordningen vedrørende bomuld⁽²⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2053/92⁽³⁾, særlig artikel 5, stk. 1, og ud fra følgende betragtninger:

Det i artikel 5, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2169/81 omhandlede tillægssøttebeløb er fastsat i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3868/92⁽⁴⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 3557/92⁽⁵⁾;

anvendelsen af de regler og nærmere bestemmelser, som indeholdes i forordning (EØF) nr. 2539/92 på de oplysninger, som Kommissionen for øjeblikket sidder inde med, medfører ændring af det nugældende støttebeløb i overensstemmelse med angivelserne i artikel 1 til denne forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Det i artikel 5 i forordning (EØF) nr. 2169/81 omhandlede støttebeløb for ikke-egreneret bomuld fastsættes til 72,348 ECU pr. 100 kg.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 8. januar 1993.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. januar 1993.

På Kommissionens vegne

René STEICHEN

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT nr. L 377 af 31. 12. 1987, s. 49.

⁽²⁾ EFT nr. L 211 af 31. 7. 1981, s. 2.

⁽³⁾ EFT nr. L 215 af 30. 7. 1992, s. 12.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 390 af 31. 12. 1992, s. 106.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 361 af 10. 12. 1992, s. 40.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 19/93

af 7. januar 1993

om fastsættelse af eksportrestitutionerne for korn, mel, grove gryn og fine gryn af hvede eller rug

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2727/75 af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for korn⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1738/92⁽²⁾, særlig artikel 16, stk. 2, fjerde afsnit, og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til artikel 16 i forordning (EØF) nr. 2727/75 kan forskellen mellem noteringerne eller priserne på verdensmarkedet for de produkter, der er nævnt i artikel 1 i forordningen, og priserne på disse produkter inden for Fællesskabet udlignes ved en eksportrestitution;

i henhold til artikel 2 i Rådets forordning (EØF) nr. 2746/75 af 29. oktober 1975 om almindelige regler for ydelse af eksportrestitutioner for korn og om kriterierne for restitutionsbeløbets fastsættelse⁽³⁾ skal restitutionerne fastsættes under hensyntagen til situationen og den forventede udvikling, dels for så vidt angår de disponible mængder af korn samt deres pris på Fællesskabets marked, dels for så vidt angår priserne på korn og kornprodukter på verdensmarkedet; ifølge samme artikel er det ligeledes vigtigt at sikre ligevægt på kornmarkederne og en naturlig udvikling i priser og samhandel og at tage hensyn til den påtænkte udførsels økonomiske aspekt og til interessen i at undgå forstyrrelser på Fællesskabets marked;

i artikel 3 i forordning (EØF) nr. 2746/75 fastsættes særlige kriterier, der skal lægges til grund ved beregningen af restitutioner for korn;

for mel, grove gryn og fine gryn af hvede og rug er disse særlige kriterier fastsat i artikel 4 i forordning (EØF) nr. 2746/75; restitutionen for disse produkter beregnes i øvrigt under hensyntagen til de kornmængder, der er nødvendige til fremstilling af de pågældende varer; disse mængder er fastsat i Kommissionens forordning nr. 162/67/EØF⁽⁴⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 468/92⁽⁵⁾;

situationen på verdensmarkedet eller visse markeder kan nødvendiggøre, at restitutionen for visse varer differentieres efter deres bestemmelsessted;

restitutionen skal fastsættes mindst en gang om måneden; den kan ændres inden for dette tidsrum;

for at sikre at ordningen med eksportrestitutioner fungerer normalt, skal der ved beregningen af disse beløb:

— for så vidt angår de valutaer, som indbyrdes holdes inden for en a vista-margen på højst 2,25 %, anvendes en omregningskurs, der er baseret på disse valutaers centralkurs og multipliceret med den i artikel 3, stk. 1, sidste afsnit, i Rådets forordning (EØF) nr. 1676/85⁽⁶⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2205/90⁽⁷⁾, fastsatte korrektionsfaktor

— for de øvrige valutaer anvendes en omregningskurs på grundlag af de gennemsnitlige ecu-kurser, der offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, C-udgaven, i en nærmere fastlagt periode, multipliceret med den i foregående led omhandlede faktor;

anvendelsen af disse bestemmelser på den nuværende markedssituation for korn, særlig på noteringerne eller priserne på disse produkter inden for Fællesskabet og på verdensmarkedet, fører til at fastsætte restitutionen til de beløb som er angivet i bilaget;

ved Rådets forordning (EØF) nr. 1432/92⁽⁸⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 3534/92⁽⁹⁾, blev der nedlagt forbud mod samhandel mellem Fællesskabet og republikkerne Serbien og Montenegro; forbuddet gælder ikke i visse situationer, der er beskrevet udtømmende i forordningens artikel 2 og 3; der bør tages hensyn hertil ved fastsættelsen af restitutioner;

de i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Korn —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Eksportrestitutionerne ved udførsel i uforarbejdet stand af de i artikel 1, litra a), b) og c), i forordning (EØF) nr. 2727/75 nævnte produkter fastsættes til de i bilaget angivne beløb.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 8. januar 1993.

⁽¹⁾ EFT nr. L 281 af 1. 11. 1975, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 180 af 1. 7. 1992, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. L 281 af 1. 11. 1975, s. 78.

⁽⁴⁾ EFT nr. 128 af 27. 6. 1967, s. 2574/67.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 53 af 28. 2. 1992, s. 15.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 164 af 24. 6. 1985, s. 1.

⁽⁷⁾ EFT nr. L 201 af 31. 7. 1990, s. 9.

⁽⁸⁾ EFT nr. L 151 af 3. 6. 1992, s. 4.

⁽⁹⁾ EFT nr. L 358 af 8. 12. 1992, s. 16.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. januar 1993.

På Kommissionens vegne

René STEICHEN

Medlem af Kommissionen

BILAG

til Kommissionens forordning af 7. januar 1993 om fastsættelse af eksportrestitutionerne for korn, mel, grove gryn og fine gryn af hvede eller rug

(ECU/ton)			(ECU/ton)		
Produktkode	Bestemmelse (1)	Restitutionsbeløb (2)	Produktkode	Bestemmelse (1)	Restitutionsbeløb (2)
0709 90 60 000	—	—	1005 90 00 000	04	84,00
0712 90 19 000	—	—		02	0
1001 10 00 200	—	—	1007 00 90 000	—	—
1001 10 00 400	04	50,00	1008 20 00 000	—	—
	02	20,00	1101 00 00 100	01	93,00
1001 90 91 000	01	0	1101 00 00 130	01	88,00
1001 90 99 000	04	58,00	1101 00 00 150	01	81,00
	05	21,00	1101 00 00 170	01	75,00
	02	20,00	1101 00 00 180	01	70,00
1002 00 00 000	03	21,00	1101 00 00 190	—	—
	02	20,00	1101 00 00 900	—	—
1003 00 10 000	01	0	1102 10 00 500	01	125,00 (2)
1003 00 20 000	04	66,00	1102 10 00 700	—	—
	02	20,00	1102 10 00 900	—	—
1003 00 80 000	04	66,00	1103 11 30 200	01	140,00
	02	20,00	1103 11 30 900	01	0
1004 00 00 200	—	—	1103 11 50 200	01	140,00
1004 00 00 400	—	—	1103 11 50 400	01	120,00
1005 10 90 000	—	—	1103 11 50 900	01	0
			1103 11 90 200	01	93,00
			1103 11 90 800	—	—

(1) Bestemmelserne er følgende:

- 01 Alle tredjelande
- 02 Andre tredjelande
- 03 Schweiz, Østrig og Liechtenstein
- 04 Schweiz, Østrig, Liechtenstein, Ceuta og Melilla
- 05 Polen.

(2) Ved udførsel til republikkerne Serbien og Montenegro kan der kun ydes eksportrestitutioner for produkter, der leveres som humanitær hjælp af velgørende organisationer, som overholder betingelserne i artikel 2, litra a), og artikel 3 i Rådets forordning (EØF) nr. 1432/92.

(3) Restitution fastsat for en mængde på 50 000 tons rugmel efter fremgangsmåden i artikel 9, stk. 4, i den ændrede forordning (EØF) nr. 891/89, bestemt til tredjelade.

NB: Zonerne er angivet i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2145/92 (EFT nr. L 214 af 30. 7. 1992, s. 20).

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 20/93

af 7. januar 1993

om fastsættelse af minimumsimpportafgifter for olivenolie samt importafgifter for andre produkter fra olivenolie-sektoren

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab,

under henvisning til akten vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse,

under henvisning til Rådets forordning nr. 136/66/EØF af 22. september 1966 om oprettelse af en fælles markedsordning for fedtstoffer⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2046/92⁽²⁾, særlig artikel 16, stk. 2,under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1514/76 af 24. juni 1976 om indførsel af olivenolie med oprindelse i Algeriet⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1900/92⁽⁴⁾, særlig artikel 5,under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1521/76 af 24. juni 1976 om indførsel af olivenolie med oprindelse i Marokko⁽⁵⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1901/92⁽⁶⁾, særlig artikel 5,under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1508/76 af 24. juni 1976 om indførsel af olivenolie med oprindelse i Tunesien⁽⁷⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 413/86⁽⁸⁾, særlig artikel 5,under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1180/77 af 17. maj 1977 om indførsel til Fællesskabet af visse landbrugsprodukter med oprindelse i Tyrkiet⁽⁹⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1902/92⁽¹⁰⁾, særlig artikel 10, stk. 2,under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1620/77 af 18. juli 1977 om indførsel af olivenolie fra Libanon⁽¹¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Ved forordning (EØF) nr. 3131/78⁽¹²⁾, ændret ved akten vedrørende Grækenlands tiltrædelse, besluttede Kommis-

sionen at anvende licitationsproceduren for fastsættelsen af importafgifter for olivenolie;

i artikel 3 i Rådets forordning (EØF) nr. 2751/78 af 23. november 1978 om almindelige regler for fastsættelse af importafgiften for olivenolie ved licitation⁽¹³⁾ er det fastsat, at minimumsafgiften skal fastsættes for hvert af de pågældende produkter på grundlag af en undersøgelse af situationen, dels på verdensmarkedet og dels på Fællesskabets marked, samt de afgiftssatser tilbudsgiverne har anført;

ved opkrævelsen af afgiften skal der tages hensyn til bestemmelserne i aftalerne mellem Fællesskabet og visse tredjelande; således skal afgiften for disse lande fastsættes på grundlag af den afgift, der skal opkræves ved indførsel fra andre tredjelande;

ifølge artikel 101, stk. 1, i Rådets afgørelse 91/482/EØF af 25. juli 1991 om de oversøiske landes og territoriers associering med det Europæiske Økonomiske Fællesskab⁽¹⁴⁾ opkræves der ingen afgifter ved import af produkter med oprindelse i de oversøiske lande og territorier; dog opkræves der ifølge artikel 101, stk. 4, i ovennævnte afgørelse et særligt beløb ved import af visse produkter med oprindelse i de oversøiske lande og territorier for at undgå, at produkter med oprindelse i disse lande behandles gunstigere end tilsvarende produkter, der importeres fra Spanien og Portugal til Fællesskabet i dets sammensætning pr. 31. december 1985;

gennemførelsen af ovennævnte bestemmelser for de afgiftssatser, tilbudsgiverne har anført den 4. og 5. januar 1993 indebærer, at minimumsimpportafgifterne fastsættes som anført i bilag I til denne forordning;

afgiften, der skal opkræves ved indførsel af oliven henhørende under KN-kode 0709 90 39 og 0711 20 90 samt produkter henhørende under KN-kode 1522 00 31, 1522 00 39 og 2306 90 19, skal beregnes ud fra den minimumsimpportafgift, der gælder for den mængde olivenolie, disse produkter indeholder; dog kan afgiften for olivenolie ikke ligge under et forud fastsat beløb svarende til 8 % af værdien af det indførte produkt; disse bestemmelser medfører, at afgifterne fastsættes som anført i bilag II til nærværende forordning —

⁽¹⁾ EFT nr. 172 af 30. 9. 1966, s. 3025/66.⁽²⁾ EFT nr. L 215 af 30. 7. 1992, s. 1.⁽³⁾ EFT nr. L 169 af 28. 6. 1976, s. 24.⁽⁴⁾ EFT nr. L 192 af 11. 7. 1992, s. 1.⁽⁵⁾ EFT nr. L 169 af 28. 6. 1976, s. 43.⁽⁶⁾ EFT nr. L 192 af 11. 7. 1992, s. 2.⁽⁷⁾ EFT nr. L 169 af 28. 6. 1976, s. 9.⁽⁸⁾ EFT nr. L 48 af 26. 2. 1986, s. 1.⁽⁹⁾ EFT nr. L 142 af 9. 6. 1977, s. 10.⁽¹⁰⁾ EFT nr. L 192 af 11. 7. 1992, s. 3.⁽¹¹⁾ EFT nr. L 181 af 21. 7. 1977, s. 4.⁽¹²⁾ EFT nr. L 370 af 30. 12. 1978, s. 60.⁽¹³⁾ EFT nr. L 331 af 28. 11. 1978, s. 6.⁽¹⁴⁾ EFT nr. L 263 af 19. 9. 1991, s. 1.

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Minimumsimportafgifterne for olivenolie er fastsat i bilag I.

Artikel 2

Afgifterne for indførsel af andre produkter fra olivenoliesektoren er fastsat i bilag II.

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft den 8. januar 1993.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 7. januar 1993.

På Kommissionens vegne

René STEICHEN

Medlem af Kommissionen

BILAG I

Minimumsimportafgifter i olivenoliesektoren (¹)

(ECU/100 kg)

KN-kode	Tredjelande
1509 10 10	79,00 (²)
1509 10 90	79,00 (²)
1509 90 00	92,00 (²)
1510 00 10	77,00 (²)
1510 00 90	122,00 (⁴)

(¹) Ifølge artikel 101, stk. 1, i afgørelse 91/482/EØF anvendes der ingen importafgift for produkter med oprindelse i OLT. Dog skal der i overensstemmelse med artikel 101, stk. 4, i nævnte afgørelse opkræves et beløb svarende til det beløb, der er fastsat ved forordning (EØF) nr. 3094/92.

(²) I forbindelse med indførsel af olie, henhørende under denne KN-kode, som helt og holdent er fremstillet i et af nedennævnte lande og transporteret direkte fra disse lande til Fællesskabet, nedsættes den afgift, der skal opkræves, med:

- a) Libanon : 0,60 ECU/100 kg
- b) Tunesien : 12,69 ECU/100 kg, såfremt importøren fremlægger bevis for, at han har refunderet den eksportafgift, der er indført af dette land; denne tilbagebetaling må dog ikke overskride den gældende afgift
- c) Tyrkiet : 22,36 ECU/100 kg, såfremt importøren fremlægger bevis for, at han har refunderet den eksportafgift, der er indført af dette land; denne tilbagebetaling må dog ikke overskride den gældende afgift
- d) Algeriet og Marokko : 24,78 ECU/100 kg, såfremt importøren fremlægger bevis for, at han har refunderet den eksportafgift, der er indført af dette land; denne tilbagebetaling må dog ikke overskride den gældende afgift.

(³) I forbindelse med indførsel af olie, henhørende under denne KN-kode:

- a) som helt og holdent er fremstillet i Algeriet, Marokko eller Tunesien og transporteret direkte fra disse lande til Fællesskabet, nedsættes den afgift, der skal opkræves, med 3,86 ECU/100 kg
- b) som helt og holdent er fremstillet i Tyrkiet og transporteret direkte fra dette land til Fællesskabet, nedsættes den afgift, der skal opkræves, med 3,09 ECU/100 kg.

(⁴) I forbindelse med indførsel af olie, henhørende under denne KN-kode:

- a) som helt og holdent er fremstillet i Algeriet, Marokko eller Tunesien og transporteret direkte fra disse lande til Fællesskabet, nedsættes den afgift, der skal opkræves, med 7,25 ECU/100 kg
- b) som helt og holdent er fremstillet i Tyrkiet og transporteret direkte fra dette land til Fællesskabet, nedsættes den afgift, der skal opkræves, med 5,80 ECU/100 kg.

BILAG II

Importafgifter for andre produkter fra olivenoliesektoren (¹)

(ECU/100 kg)

KN-kode	Tredjelande
0709 90 39	17,38
0711 20 90	17,38
1522 00 31	39,50
1522 00 39	63,20
2306 90 19	6,16

(¹) Ifølge artikel 101, stk. 1, i afgørelse 91/482/EØF anvendes der ingen importafgift for produkter med oprindelse i OLT. Dog skal der i overensstemmelse med artikel 101, stk. 4, i nævnte afgørelse opkræves et beløb svarende til det beløb, der er fastsat ved forordning (EØF) nr. 3148/91.

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS DIREKTIV 92/105/EØF

af 3. december 1992

om en vis standardisering af plantepas til benyttelse ved flytning af en række planter, planteprodukter og andre genstande inden for Fællesskabet og om nærmere regler for udstedelse af sådanne plantepas samt betingelser og nærmere regler for erstatning af plantepas

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets direktiv 77/93/EØF af 21. december 1976 om foranstaltninger mod indslæbning i Fællesskabet af skadegørere på planter eller planteprodukter og mod deres spredning inden for Fællesskabet⁽¹⁾, senest ændret ved Kommissionens direktiv 92/10/EØF⁽²⁾, særlig artikel 2, stk. 1, litra f), andet afsnit, og artikel 10, stk. 4, og

ud fra følgende betragtninger:

Anvendelsen af EF's plantesundhedsordning på Fællesskabet som et område uden indre grænser vil kræve, at der foretages plantesundhedskontrol af EF-produkter, der er af betydning for plantesundheden, inden de flyttes inden for EF; det mest velegnede sted, hvor sådan kontrol kan foretages, er dyrkningsstedet hos producenter, der er optaget i et officielt register;

hvis resultaterne af sådan kontrol er tilfredsstillende, skal der i stedet for det plantesundhedscertifikat, som benyttes i den internationale handel, på planterne, emballagen eller transportmidlet påsættes et plantepas, der er afpasset

efter produkttypen for at sikre produktets frie bevægelser overalt i EF eller de dele deraf, som det er gyldigt for;

når der er tale om planter, planteprodukter eller andre objekter, som har oprindelse uden for EF og på tilfredsstillende måde har gennemgået den krævede plantesundhedskontrol, da de første gang blev ført ind i EF, skal der i samme øjemed påsættes et plantepas;

der bør fastlægges en standardmodel for de forskellige slags planter eller planteprodukter;

i første omgang bør der benyttes en ordning med et forenklet plantepas, der i nogen grad er standardiseret, så flytning af planter, planteprodukter og andre objekter kan finde sted fra den 1. januar 1993; ordningen vil blive taget op til fornyet overvejelse ud fra en vurdering af erfaringerne i denne første fase;

med henblik på det tilfælde, at et plantepas skal erstattes af et andet, må det særlige mærke for erstatningsplantepasset nærmere bestemmes;

med henblik på, at medlemsstaterne kan overvåge flytning af planter, planteprodukter og andre objekter på forsvarlig måde, bør der fastlægges mere detaljerede og ensartede procedurer for udstedelse af plantepas og for erstatning heraf;

de i dette direktiv fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Den Stående Komité for Plantesundhed —

⁽¹⁾ EFT nr. L 26 af 31. 1. 1977, s. 20.

⁽²⁾ EFT nr. L 70 af 17. 3. 1992, s. 27.

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

sådanne oplysninger skal være klart adskilt fra de oplysninger, der er anført i bilaget.

Artikel 1

1. Medlemsstaterne påser, at kravene i stk. 2 efterkommes, når et plantepas som omhandlet i artikel 2, stk. 1, litra f), første afsnit, i Rådets direktiv 77/93/EØF udfærdiges af deres officielle instanser til benyttelse i henhold til artikel 2 og 3 i nærværende direktiv.

2. Nedenstående krav skal efterkommes:

- a) plantepasset skal bestå af en officiel etiket og et ledsagedokument med de krævede oplysninger som fastsat i bilaget. Etiketten må ikke have været benyttet tidligere og skal være af egnet materiale. Benyttelse af officielle klæbeetiketter er tilladt. Ledsagedokumentet består af et dokument som normalt benyttet i handelen. Dokumentet er ikke påkrævet, hvis de krævede oplysninger som fastsat i bilaget er angivet på etiketten
- b) de krævede oplysninger skal helst være trykt og skal være affattet på mindst et af EF's officielle sprog
- c) når der er tale om plantepas for knolde af *Solanum tuberosum* L. til udplantning, benyttes den officielle etiket, der er fastsat i Rådets direktiv 66/403/EØF⁽¹⁾. Det skal på etiketten eller handelsdokumentet være anført, at bestemmelser vedrørende indføring af læggekartofler til og flytning af læggekartofler inden for en zone, der er anerkendt som beskyttet med hensyn til skadegørere på læggekartofler, er opfyldt.

3. For så vidt angår de tilfælde, hvor plantepasset består af etiket og ledsagedokument, kræver medlemsstaterne, at den del af plantepasset, som består af

- a) etiketten, mindst indeholder de oplysninger, der kræves i punkt 1 til 5 i bilaget
- b) ledsagedokumentet, mindst indeholder de oplysninger, der kræves i punkt 1 til 10 i bilaget.

4. Der kan på ledsagedokumentet også gives andre oplysninger end dem, der er anført i bilaget, som har betydning for mærkningen i henhold til Rådets direktiv 91/682/EØF⁽²⁾, 92/33/EØF⁽³⁾ og 92/34/EØF⁽⁴⁾, men

Artikel 2

1. Medlemsstaterne påser, at kravene i stk. 2 efterkommes, når et plantepas fremstilles, trykkes og opbevares.

2. Plantepasset fremstilles, trykkes og/eller opbevares derefter enten direkte af de ansvarlige officielle instanser, der er nævnt i artikel 1, stk. 1, eller under disse instansers tilsyn af producenten, jf. artikel 6, stk. 4, tredje afsnit, eller en person, som omhandlet i artikel 10, stk. 3, andet led, eller importøren, jf. artikel 12, stk. 6, andet afsnit, i direktiv 77/93/EØF.

Artikel 3

1. Medlemsstaterne påser, at kravene i stk. 2 efterkommes, når et plantepas udstedes og påsættes planter, planteprodukter eller andre objekter, emballagen eller transportmidlerne.

Udstedelsen omfatter udfærdigelse af plantepasset, navnlig angivelse af oplysningerne og hvad der i øvrigt er nødvendigt for, at plantepasset kan benyttes af ansøgeren.

2. Med henblik på stk. 1 skal de ansvarlige officielle instanser, jf. artikel 1, stk. 1, uden at dette berører kravene i direktiv 77/93/EØF:

- a) sørge for, at producenten, personen eller importøren, jf. artikel 2, stk. 2, indgiver ansøgning til dem om udstedelse af et plantepas, eller om erstatning af et plantepas
- b) ud fra de undersøgelser, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, 2 og 3, i direktiv 77/93/EØF og foretages i henhold til direktivets artikel 6, stk. 4, eller ud fra kravene i henholdsvis artikel 10, stk. 3, eller artikel 12, stk. 6, i samme direktiv, fastslå, hvilke restriktioner der gælder for planterne, planteprodukterne eller andre objekter og følgelig den geografiske gyldighed af plantepasset, eller træffe bestemmelse om erstatning af dette plantepas samt træffe afgørelse om de oplysninger, der skal indføres.

Hvis producenten, personen eller importøren, jf. artikel 2, stk. 2, har til hensigt at sende en plante, et planteprodukt eller et andet objekt til en beskyttet zone, jf. artikel 2, stk. 1, litra h), i ovennævnte direktiv, som vedkommende ikke har et gyldigt plantepas for, tager de ansvarlige officielle instanser de nødvendige skridt og afgør på dette grundlag, om produktet opfylder betingelserne for den relevante beskyttede

⁽¹⁾ EFT nr. 125 af 11. 7. 1966, s. 2320/66.

⁽²⁾ EFT nr. L 376 af 31. 12. 1991, s. 21.

⁽³⁾ EFT nr. L 157 af 10. 6. 1992, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 157 af 10. 6. 1992, s. 10.

zone. Instanserne påser, at producenten, personen eller importøren, jf. artikel 2, stk. 2, giver dem besked om ovennævnte hensigt inden for en rimelig tid før afsendelsen og samtidig ansøger om det dertil svarende plantepas

- c) påse, at oplysningerne er indføjet enten udelukkende med store bogstaver, hvis plantepasset er fortrykt, eller med store bogstaver eller udelukkende maskinskrevet i alle andre tilfælde. Planternes eller planteprodukternes botaniske navn anføres med latinske bogstaver; uattesterede rettelser eller raderinger gør plantepasset ugyldigt
- d) i tilfælde hvor en plante, et planteprodukt eller et andet objekt er blevet særligt godkendt af dem for en bestemt beskyttet zone, påse, at koden for den beskyttede zone er angivet på plantepasset, med kendingsmærket »ZP« (zona protecta), som viser, at det pågældende plantepas gælder for en plante, et planteprodukt eller et andet objekt, som er godkendt for en beskyttet zone
- e) i tilfælde af at et plantepas skal udstedes for en plante, et planteprodukt eller et andet objekt med oprindelse uden for EF, påse, at plantepasset benyttes med angivelse af oprindelseslandets eller i givet fald afsenderlandets navn på dette plantepas
- f) hvis et plantepas skal erstattes af et andet, påse, at det i artikel 1, stk. 1, omhandlede plantepas benyttes; koden for den oprindeligt registrerede producent eller importør angives på plantepasset ud for forkortelsen »RP«, hvilket viser, at plantepasset erstatter et andet.
- g) alt efter hvor dette plantepas fysisk opbevares, enten udstede plantepasset eller bemyndige producenten, personen eller importøren, jf. artikel 2, stk. 2, til at benytte det
- h) sørge for, at den del af plantepasset, som udgøres af etiketten, under producentens, personens eller importørens — jf. artikel 2, stk. 2 — ansvar påsættes de enkelte planter, planteprodukter eller andre genstande, emballagen eller transportmidlerne på en sådan måde, at det ikke kan genbruges.

Artikel 4

Den ordning, hvorefter det i artikel 1, stk. 1, omhandlede plantepas benyttes, tages op til fornyet overvejelse senest den 30. juni 1994.

Benyttelse af plantepasset som omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra c), finder sted i perioden indtil den 30. juni 1993.

Artikel 5

1. Medlemsstaterne iværksætter de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv på den dato, der omhandles i artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 91/683/EØF⁽¹⁾. De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse bestemmelser, henvises der deri til dette direktiv, eller de ledsages ved offentliggørelsen af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler straks Kommissionen de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv. Kommissionen underretter de øvrige medlemsstater herom.

Artikel 6

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 3. december 1992.

På Kommissionens vegne

Ray MAC SHARRY

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT nr. L 376 af 31. 12. 1991, s. 29.

*BILAG***KRÆVEDE OPLYSNINGER**

1. »EØF-plantepas«.
 2. EF-medlemsstatskode.
 3. Ansvarlig officiel instans eller dens kendingskode.
 4. Registreringsnummer.
 5. Individuelt løbenummer, ugenummer eller batchnummer.
 6. Botanisk navn.
 7. Mængde.
 8. Kendingsmærket »ZP« for plantepassets geografiske gyldighed og i givet fald navnet på den beskyttede zone, som produktet har adgang til.
 9. Kendingsmærket »RP«, hvis det er et erstatningsplantepas, og eventuelt koden for den oprindeligt registrerede producent eller importør.
 10. Eventuelt oprindelseslandets navn eller afsenderlandets navn for tredjelandsproduktets vedkommende.
-

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 4. december 1992

om en procedure i henhold til EØF-Traktatens artikel 85

IV/32.797 og 32.798 — Lloyd's Underwriters' Association og Institute of London Underwriters

(Kun den engelske udgave er autentisk)

(93/3/EØF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det
Europæiske Økonomiske Fællesskab,under henvisning til Rådets forordning nr. 17 af 6. februar
1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne
i Traktatens artikel 85 og 86 (⁽¹⁾), senest ændret ved akten
vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse, særlig
artikel 2,under henvisning til anmeldelse af 7. juni 1989 fra
Lloyd's Underwriters' Association og Institute of London
Underwriters af to aftaler, kaskoforsikringsaftalen (Joint
Hull Understandings) og konkurrenceaftalen (Respect of
Lead Agreement), og de to brancheforeningers ansøgning
af samme dato om meddelelse af fritagelse og/eller udste-
delse af negativattest for aftalerne,under henvisning til Kommissionens beslutning af
1. oktober 1990 om at indlede en procedure i denne sag,under henvisning til resuméet af ansøgningen og anmel-
delse, der er offentliggjort (⁽²⁾) i henhold til artikel 19,
stk. 3, i forordning nr. 17,efter at have hørt Det Rådgivende Udvalg for Kartel- og
Monopolspørgsmål, og

ud fra følgende betragtninger:

I. SAGSFREMSTILLING

A. Anmeldelsen

(1) Den 7. juni 1989 foretog Institute of London Underwriters (ILU) og Lloyd's Underwriters' Association (LUA) formelt anmeldelse af to aftaler, i det følgende benævnt kaskoforsikringsaftalen (Joint Hull Understandings) og konkurrenceaftalen (Respect of Lead Agreement), til Kommissionen med henblik på udstedelse af negativattest eller meddelelse af fritagelse. Denne formelle anmeldelse følger efter en uformel anmeldelse og

forelæggelse af begge aftaler i skrivelser af 7. juni 1988. De anmeldte aftaler vedrører søkasko- og maskinforsikring.

B. Brancheforeningerne

- (2) ILU er en forening af assurandører (underwriters), der blev stiftet i 1884, og som tilbyder sø- og luftfartsforsikring i London. Den tilbyder de ydelser, der sædvanligvis tilbydes af en brancheforening, herunder en vis administrativ bistand til medlemmerne. Foreningen har ca. 112 medlemmer, hvoraf halvdelen er britisk-ejede selskaber. Resten er datterselskaber eller afdelinger af selskaber fra hele den industrialiserede del af verden.
- (3) Lloyd's of London er et selskab af private assurandører, der udgør et internationalt marked for næsten al slags forsikring. Det har en årlig præmieindtægt på ca. 6 mia. £. Tre fjerdedele af denne virksomhed er udenlandsk, dvs. ikke-britisk. Policerne tegnes af privatpersoner, hvis ansvar er ulimiteret. Der er for øjeblikket ca. 31 000 medlemmer, der er sluttet sammen i omkring 400 syndikater. Specialiserede forsikringsmæglere accepterer transaktioner på de enkelte syndikaters vegne. Det er muligt at være medlem af mere end ét syndikat.
- (4) LUA blev stiftet i 1909 og repræsenterer de ca. 230 af Lloyd's syndikater, der beskæftiger sig med søforsikring.
- (5) De to foreninger har en række fællesudvalg, der tager vigtige spørgsmål op på en række områder, og som består af specialister på de pågældende områder. Blandt disse udvalg er nedennævnte fælles kaskoforsikringsudvalg. Udvalget har 16 medlemmer, hvoraf de to foreninger stiller lige mange. Det har til opgave at følge med i spørgsmål af betydning for markedet og at revidere og forvalte de to anmeldte aftaler — kaskoforsikringsaftalen og konkurrenceaftalen.
- (6) ILU og LUA repræsenterer langt hovedparten af de assurandører, der beskæftiger sig med søforsikring i London. De tegner sig tilsammen for ca. 90 % af den samlede britiske kapacitet inden for søforsikring, idet den resterende del tegnes af et par selskaber, der står uden for de to foreninger.

⁽¹⁾ EFT nr. 13 af 21. 2. 1962, s. 204/62.⁽²⁾ EFT nr. C 87 af 8. 4. 1992, s. 4.

C. Markedet

- (7) Kaskoforsikring af skibe tegnes hovedsagelig i USA, Frankrig, Norge og Det Forenede Kongerige. Den britiske andel af den internationale kaskoforsikring af skibe udgør en betydelig andel af det samlede verdensmarked for kaskoforsikring af skibe, der ikke er undergivet tvungne lokaliseringskrav. Parterne skønner, at ca. 25 % af al kaskoforsikring af skibe i EF tegnes i London, og at andelen af skibe fra resten af verden, der er forsikret i London, er endnu større. Parterne har også oplyst, at London-markedets omdømme inden for søforsikring medfører, at det er ledende i mange forsikringsaftaler, således at de indledende, men kun delvis, tegnes i London, hvorefter andre markeder følger London-markedets bedømmelse ved taksering og udbetaling af erstatninger, således at »London-markedets indflydelse er noget større end dets egentlige markedsandel«.
- (8) De to foreninger har tilsammen en præmieindtægt af søforsikring, der anslås til ca. 4 mia. £ om året, hvoraf 3 mia. £ er kasko- og maskinforsikring.
- (9) Redere overlader det normalt til forsikringsmæglere at pleje deres interesser på dette område for at sikre, at deres flåder forsikres på de bedste betingelser, der overhovedet kan opnås overalt i verden. Ifølge anmelderne »er der en tendens til, at konkurrencen inden for kaskoforsikring snarere foregår mellem end inden for markederne«. London-markedet konkurrerer således som en enhed direkte med andre markeder, idet risiciene flyttes fra marked til marked, hvis mæglerne kan opnå bedre vilkår på et andet marked, medens det kun er en ringe del af konkurrencen på selve London-markedet, der skyldes assurandørerne. Det er mæglerne, der gennem deres forsikringsbegæringer skaber konkurrencen.
- (10) Søforsikring tegnes typisk som co-assurance, dvs. at assurandørerne på grund af de store summer, der er tale om, næsten altid prøver at dele engagementet i en given risiko ved at begrænse deres deltagelse til en aftalt del af den samlede forsikringssum. Undertiden forsikres en bestemt risiko på mere end ét marked (både i London og f.eks. i Frankrig). Det er normalt, selv for co-assurandører, at dække en del af risikoen ved hjælp af genforsikring, og assurandører på et andet marked, hvor en risiko er delvis forsikret, kan genforsikre i London.
- (11) Et andet særtræk ved dette marked er, at det kun er nogle få af assurandørerne (de såkaldte »leaders«), der gennemgår de enkelte risici, vurderer dem og fastsætter betingelser og præmier. De øvrige (de såkaldte »followers«) baserer sig i stor udstrækning på de ledende assurandørers bedømmelse, når de afgør, om de også vil deltage, hvilket betyder, at de ledende assurandørers omdømme er af en vis betydning for mæglerne, når de skal skaffe yderligere støtte på markedet. Forsikring af risikoen sker ved hjælp af en »slip« eller ordreseddel, der indeholder nærmere enkeltheder om risikoen og den foreslåede forsikringsdækning. Typisk vil kaskoforsikringen af et skib være tegnet af omkring tyve assurandører og, i tilfælde af meget store summer, at indtil halvtreds.
- (12) Selv om den enkelte assurandør teoretisk har ret til selv at træffe beslutninger, er det i tilfælde af erstatningskrav i praksis de ledende assurandører, der træffer beslutningen, og de øvrige deltagere gennemgår den blot kort. Såvel udbetalinger som præmieindbetalinger foregår centralt.
- (13) Et andet særligt træk ved kaskoforsikring er, at den har en »long tail«, dvs. at der går lang tid fra præmieindbetalingen på den ene side til anmeldelsen og dækningen af erstatningskrav på den anden. De fleste erstatningskrav fremsættes længe efter det år, hvori skaden er sket, normalt det tredje eller fjerde år, og meget få skader, bortset fra større uheld, anmeldes endog inden det andet år. Det er derfor, assurandørerne ved fornyelsen ikke kun tager hensyn til resultaterne i det indeværende år, men snarere kalkulerer med en årrække, eventuelt så meget som otte år. Det anses for at være tilstrækkeligt til at give et fuldstændigt billede af tab og erstatningskrav og en idé om, hvornår der sker tab, og hvornår der indgives erstatningskrav.
- (14) I henhold til anmelderne »er konkurrencen fokuseret på prisen, idet der dog også lægges vægt på erfaring i behandling af erstatningssager og på assurandørernes sikkerhed og omdømme«.
- (15) Andre af markedets særtræk er den høje frekvens af erstatningskrav, og den rolle reder, flag, besætning og andre forhold spiller ved vurderingen af risikoen. Betydningen af disse supplerende faktorer og navnlig af rederen medfører, at »det inden for kaskoforsikring kan forekomme, at et enkelt skib forsikres for mere end ti gange den præmie, der skal betales for et tilsvarende skib, der ejes af en reder med færre anmeldte skader«.

D. De anmeldte skader

- i) *Kaskoforsikringsaftalen (Joint Hull Understandings)*
- (16) Denne aftale indeholdt tre klausuler (klausul 3, 2B og 11), som begrænsede ILU's og LUA's medlemmers adgang til selv at fastsætte deres priser, navnlig ved fornyelse. Foranlediget af en meddelelse af klagepunkter blev disse klausuler ophævet af LUA og ILU den 25. april 1991. Der gøres rede for klausulernes indhold nedenfor.
- (17) I klausul 3 henvises der til en graf i bilaget til aftalen. Denne graf angav vejledende minimumspræmiestigninger for en given tabsratio. Stignings-takten tiltog, efterhånden som tabsratioen forringedes. F.eks. var stigningen 53 % for et enkelt skib med en kreditbalance eller tabsratio på 17 % (dvs. at de indbetalte præmier oversteg tabene med 17 %). Hvis balancen kom i debet og f.eks. var - 25 %, ville stigningstakten være 90 %. For større flåder kunne taksterne svinge inden for en bestemt margen, og taksterne i margenerne var lavere end de, der gjaldt for enkeltskibe. For ratioer (dvs. debitbalancer) på under 25 % kunne de ledende assurandører frit fastsætte eventuelle yderligere stigninger, hvis de fandt det rimeligt. Hvis fornyelsesbetingelserne lå under de undergrænser, der var fastsat i grafen, anbefales det på det kraftigste, at de fire ledende assurandører hører hinanden, inden de afgiver tilbud, og at resultatet af deres drøftelser indberettes til kaskoforsikringsudvalget. Denne mulighed for at fravige grafen blev indført den 9. februar 1989. Inden dette tidspunkt kunne assurandørerne kun fravige den med kaskoforsikringsudvalgets samtykke. Der fandtes ingen sanktioner, der kunne iværksættes over for assurandører, der fraveg grafen unilateralt, bortset fra ifølge ansørgerne »stærk kritik ... af de pågældende ledende assurandører, eller, såfremt sagen var tilstrækkelig alvorlig, en privat samtale mellem formanden eller næstformanden for kaskoforsikringsudvalget og den eller de assurandører, der anses for at have forset sig».
- (18) Da grafen har eksisteret »længere, end nogen nuværende assurandør kan huske tilbage«, kunne parterne ikke sige helt nøjagtigt, hvordan den i sin tid var blevet udarbejdet. Parterne har imidlertid forklaret, at den afspejlede »de generelle erfaringer fra markedet«, og at der blev foretaget ændringer i den efter en generel vurdering af f.eks. »valutakurs-svingninger ... inflation og ændringer i omkostningerne til skibsbygning og -reparation«.
- (19) Ifølge klausul 2B skulle »selvriskoen« sættes op med 50 % »af den procentvise stigning ... , dog mindst 10 %«, når resultaterne gjorde en stigning nødvendig.
- (20) I klausul 11 var det fastsat, at den sædvanlige kontantrabat blev nedsat fra 15 % til 10 % for betalinger, der ikke straks blev erlagt kontant, men blev udskudt.
- (21) I klausul 1(a) i den anmeldte aftale hedder det, at »kvotagenforsikring af kaskoaktiviteter (Hull Quota Share) og obligatoriske genforsikringskontrakter for overskydende beløb (Obligatory Surplus Reinsurance Contracts) kun kan tegnes for aktiviteter vedrørende skibe, der fører det pågældende lands flag, eller hvis reder eller ledelse har hjemsted i det pågældende land, medmindre alle assurandørerne har givet deres samtykke«. Dette betød, at medmindre der udtrykkeligt var truffet anden aftale, kunne genforsikringen kun omfatte skibe, der var registreret, ejet og ledet i det land, hvori den genforsikrede assurandør havde hjemsted. Denne klausul blev ændret på Kommissionens anmodning og indeholder nu en henstilling til genforsikrerne om at søge oplysning om rederens nationalitet, da denne anses for at være af stor betydning for risikovurderingen.
- (22) De øvrige klausuler i kaskoforsikringsaftalen indeholder retningslinjer og ensartede kriterier for de tekniske enkeltheder i forbindelse med policefornyelser. Grundlæggende identificerer de »forsigtighedsstandarder« og bibringer metoder, hvorved uklarheder over den forsikredes tidligere skadesanmeldelser eller over omfanget af kasko- og maskinforsikringen begrænses. Assurandører er ikke forpligtet til at følge disse retningslinjer og kan anvende andre, såfremt dette måtte være ønskeligt. Retningslinjerne vedrører spørgsmål såsom :
- fremgangsmåde for klassificering af fartøjer
 - behovet for at anvende ensartede kriterier vedrørende information om rederen og dennes tidligere skadesanmeldelser (for at lette sammenligninger og undgå urigtigheder)
 - behandlingen af værdiændringer af fartøjer og i særdeleshed behovet for at sondre mellem stigninger, som alene sker for at holde trit med inflationen og de stigninger, som forøger fartøjets tilbøjelighed til delvist tab
 - værdifastsættelsen af fartøjer med henblik på partielle skader og totalskader, og i særdeleshed behovet for at sikre at værdifastsættelsen af fartøjer med henblik på partielle skader og totalskader ikke afviger urimeligt

- e) centraliseringen og administrationen af tilbagebetalinger for tidsrum, hvor fartøjet er i havn — når et fartøj er i havn, er risikoen lavere, end når det er til søs. I anerkendelse heraf, modtager den forsikrede sædvanligvis en tilbagebetaling. Beløbs størrelse og dets relevante tidsrum for rabatten kan frit forhandles ved indgåelse af forsikringskontrakten. Kravet om tilbagebetaling fremsendes til et centralt kontor drevet af LUA/ILU, hvis medarbejdere har specialviden om havne og havneforhold verden over, og som efterprøver, at fartøjet rent faktisk har ligget fortøjet i den pågældende periode. Klausulen henviser til tilbagebetalinger for fuldførte perioder på 30 dage, hvilket er det normale tidsrum. Det står imidlertid alle assurandører og grupper af assurandører frit at foretage tilbagebetalinger for perioder på under 30 dage
- f) behovet for ikke at miste eller forringe forsikringsgiverens ret til at undersøge klausul vedrørende »sødygtighed anerkendt«
- g) behovet for at panthavere får særskilt dækning, eftersom kasko- og maskinforsikringen ikke holder dem skadesløse over for ejerens fejlagtige handlinger
- h) definitionen af den risiko, som dækkes af kasko- og maskinforsikringen.

ii) *Konkurrenceaftalen*

- (23) Hovedindholdet af denne aftale er, at de ledende assurandører, der først tegnede en kaskoforsikring, skulle kunne fortsætte som ledende assurandører ved fornyelse af policen. De øvrige assurandører eller andre potentielle ledende assurandører måtte ikke forsøge at indtage pladsen som ledende assurandør ved fornyelsen. Dette betød, at de øvrige assurandører ikke fik lejlighed til at byde på eller konkurrere om fornyelser, og at rederne ikke fik fordel af de valgmuligheder og lavere priser, som kunne have været resultatet af konkurrence mellem de ledende assurandører.
- (24) Endvidere aftalte medlemmerne af de to foreninger i klausul 1 i konkurrenceaftalen, at de ikke ville underskrive nogen »slip«, medmindre to af de ledende assurandører fra hver af de to foreninger havde undertegnet denne »slip« (undtagen i de tilfælde, hvor en ledende assurandør, der ikke var deltager i aftalen, havde været ledende inden dens undertegnelse). Dette betød, at konkurrence mellem ILU og LUA i princippet var udelukket.
- (25) Konkurrenceaftalen blev tiltrådt af næsten alle ILU's og LUA's medlemmer. Hvis et medlem over-

trådte aftalen, kunne den forening, han var medlem af (ILU eller LUA), erklære, at han ikke længere ansås for at opfylde aftalen. Virkningen heraf var, at ingen anden assurandør kunne deltage i tegningen af en forsikring med ham som ledende assurandør. Dette er sket mindst én gang, og selv om parterne hævder, at den pågældende assurandør »ikke mistede omsætning som følge heraf«, var det fortsat opfattelsen, at denne erklæring var en »passende sanktion«.

- (26) LUA og ILU har på Kommissionens opfordring opgivet denne aftale pr. 25. april 1991. Den er erstattet med en ny aftale, der indeholder følgende bestemmelser:

- 1) Når en konkurrerende gruppe eller grupper af assurandører afgiver tilbud på en forsikring, der skal fornys, kan den eller de ledende assurandører i gruppen eller grupperne konsultere den eller de hidtidige ledende assurandører. I så fald skal denne eller disse stille statistiske oplysninger om den pågældende flåde til rådighed.
- 2) De hidtidige assurandører og den konkurrerende gruppe må ikke indbyrdes drøfte de betingelser, de vil tilbyde for fornyelsen.
- 3) Assurandører, der på et givet tidspunkt er underskrivere på en »slip«, skal give den ledende assurandør på »slip'en« mindst to måneders varsel inden fornyelsestidspunktet for det første skib, hvis de agter at forlade den eksisterende »slip« og slutte sig til en potentielt konkurrerende gruppe.

Denne bestemmelse gælder ikke, hvis den konkurrerende slip er 100 % dækket.

E. Bemærkninger fra tredjeparter

- (27) Kommissionen har ikke modtaget nogen bemærkninger fra interesserede tredjeparter efter offentliggørelsen af meddelelsen i henhold til artikel 19, stk. 3, i forordning nr. 17.

II. RETLIG VURDERING

ARTIKEL 85, STK. 1

A. Vedtagelser inden for sammenslutninger af virksomheder

- (28) ILU og LUA er sammenslutninger af virksomheder som omhandlet i artikel 85, stk. 1. Kaskoforsikringsaftalen og konkurrenceaftalen er vedtagelser inden for sammenslutninger af virksomheder som omhandlet i artikel 85, stk. 1.

B. Påvirkning af samhandelen

- (29) En aftale om søforsikring, der vedrører transport, vil på grund af sin beskaffenhed kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne. Samhandelen påvirkes endvidere, fordi ILU's og LUA's medlemmer yder denne tjeneste til rederier eller gennem mæglere, der er hjemmehørende i andre medlemsstater. I betragtning af at de to sammenslutninger tilsammen har næsten 100 % af det britiske marked, kan påvirkningen siges at være betydelig.

C. Konkurrencebegrænsende virkninger

i) Kaskoforsikringsaftalen

Kaskoforsikringsaftalen indeholdt tre bestemmelser, der virkede konkurrencebegrænsende i strid med artikel 85, stk. 1:

a) Klausul 3 — grafen

- (30) Grafen svarede til en prisfastsættelsesaftale. Formålet med aftalen var at hindre, at der blev indgået aftaler om fornyelser til satser, der lå under de undergrænser, der var angivet i grafen. Den begrænsede de ledende assurandørers mulighed for at aftale fornyelsesbetingelser, der afveg fra grafen. Indtil den 9. februar 1989 skulle medlemmerne af de to sammenslutninger overholde grafens satser. Gjorde de ikke det, blev der ikke pålagt dem sanktioner, men de blev normalt »kritiseret« af deres kolleger. De manglende sanktioner medførte imidlertid ikke, at der ikke var tale om en prisfastsættelsesaftale som omhandlet i artikel 85, stk. 1, da en sådan aftale på grund af sin beskaffenhed virker konkurrencebegrænsende og udtrykkeligt er forbudt i henhold til artikel 85, stk. 1.
- (31) Med hensyn til virkningen kunne ansøgerne ikke angive nøjagtigt, hvor mange gange grafen havde været fraveget. De erklærede dog, at så vidt de vidste, havde »et antal fornyelser« hvert år ligget under grænserne i grafen, medens fravigelser af selve grafen blev betragtet som ret usædvanlige.
- (32) At parterne fra den 9. februar 1989 til 25. april 1991 frit kunne fravige grafen, er endvidere ikke ensbetydende med, at artikel 85 ikke blev overtrådt i denne periode. Stigninger i vejledende priser falder også ind under forbuddet i artikel 85, stk. 1⁽¹⁾. Den fastsatte forpligtelse til at indberette fravigelser af grafen har også virket afskrækkende og har

derfor haft en tendens til at gøre grafen endnu mere konkurrencebegrænsende.

b) Klausul 2B

- (33) Denne klausul begrænsede assurandørernes mulighed for frit at fastsætte deres egne niveauer for selvriskoen og virkede derfor konkurrencebegrænsende, jf. artikel 85, stk. 1.

c) Klausul 11

- (34) Det er fastslået i en dom⁽²⁾, at en aftale om størrelsen af de prisnedslag, der kan indrømmes, er omfattet af forbuddet mod prisfastsættelse i artikel 85, stk. 1. Det er klart, at klausulen var udtryk for en tilgrundliggende aftale om, at der straks kunne udbetales en kontantrabat på 15 %. Ved udskudt betaling skulle rabatten nedsættes til 10 %.

- (35) Ovennævnte klausuler blev slettet af ILU og LUA den 25. april 1991.

- (36) De resterende klausuler i kaskoforsikringsaftalen er af teknisk art og indeholder ingen bestemmelser, der i mærkbar grad hindrer, begrænser eller fordrejer konkurrencen inden for fællesmarkedet.

ii) Konkurrenceaftalen

- (37) Konkurrenceaftalen begrænsede konkurrencen på London-markedet ved i praksis at sikre, at de samme ledende assurandører, der i første omgang forsikrede en risiko, fortsat forsikrede risikoen ved fornyelse. De ledende assurandører var således beskyttet mod konkurrence fra potentielle konkurrerende ledende assurandører, der måske kunne have tilbudt mere favorable betingelser eller priser. Denne aftale blev opgivet af ILU og LUA den 25. april 1991 og erstattet med en ny aftale.

- (38) Konkurrenceaftalen begrænsede endvidere konkurrencen mellem ILU og LUA, idet der i henhold til aftalen skulle være anført to ledende assurandører fra hver af de to brancheforeninger på hver »slip« (ordreseddel). Mæglerne kunne derfor ikke frit koncentrere sig om den ene brancheforening, hvis de ønskede det, eller hvor dette kunne have nedsat omkostningerne og skaffet dem mere favorable priser.

⁽¹⁾ Brandforsikring (D) — Kommissionens beslutning 85/75/EØF (EFT nr. L 35 af 7. 2. 1985, s. 20) og sag 45/85, Verband der Sachversicherer eV mod Kommissionen, Sml. 1987, s. 405.

⁽²⁾ Forenede sager 209 til 215 og 218/78, van Landewijk sarl mod Kommissionen, Sml. 1980, s. 3124; Forenede sager 240 til 242, 261, 262, 268 og 269/84, Stichting Sigarettenindustrie m.fl. mod Kommissionen, Sml. 1985, s. 3831.

(39) I henhold til den nye konkurrenceaftale kan en konkurrerende gruppe eller konkurrerende grupper af assurandører udfordre den eksisterende gruppe (eller »slip«). Denne skal endvidere stille sine statistikker over rederiernes flåder til rådighed for at gøre det lettere for den konkurrerende gruppe at vurdere risikoen. Den nye konkurrenceaftale forbyder også enhver drøftelse af fornyelsesbetingelser mellem den eksisterende og den konkurrerende gruppe assurandører. Det kan derfor konkluderes, at den nye konkurrenceaftale ikke i mærkbar grad begrænser, hindrer eller fordrejer konkurrencen på fællesmarkedet —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

På grundlag af de oplysninger Kommissionen er i besiddelse af, har den ingen grund til at gribe ind i henhold til Traktatens artikel 85, stk. 1, over for de anmeldte aftaler,

dvs. kaskoforsikringsaftalen og konkurrenceaftalen, efter at de er blevet ændret.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til følgende brancheforeninger:

- Lloyd's Underwriters' Association
Lloyd's
Lime Street 1
UK-London EC3M 7HA
- The Institute of London Underwriters
Leadenhall Street 49
UK-London EC3A 2BE

Udfærdiget i Bruxelles, den 4. december 1992.

På Kommissionens vegne

Leon BRITTAN

Næstformand

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 9. december 1992

om ændring af beslutning 91/426/EØF for så vidt angår fristen for fremsendelse af bilag

(93/4/EØF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets direktiv 90/425/EØF af 26. juni 1990 om veterinærkontrol og zooteknisk kontrol i samhandelen med visse levende dyr og produkter inden for Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked ⁽¹⁾, senest ændret ved direktiv 92/65/EØF ⁽²⁾, særlig artikel 20, stk. 2,under henvisning til Rådets beslutning 90/424/EØF af 26. juni 1990 om visse udgifter på veterinærområdet ⁽³⁾, senest ændret ved beslutning 92/438/EØF ⁽⁴⁾, særlig artikel 37, stk. 1, og

ud fra følgende betragtninger:

Ved beslutning 91/426/EØF ⁽⁵⁾ fastsatte Kommissionen nærmere regler for tilskud fra Fællesskabet til etableringen af et edb-baseret kommunikationsnet mellem veterinærmyndighederne (Animo); ved denne beslutning fastsættes der en frist for de nationale myndigheders fremsendelse af bilag;

fristen for fremsendelse af bilag vedrørende kommunikationsprogrammet bør forlænges; af hensyn til den finansielle forvaltning bør sidste frist dog være den 11. december 1992;

de i denne beslutning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Den Stående Veterinærkomité —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

I artikel 2, stk. 2, i beslutning 91/426/EØF indsættes følgende punktum:

»Bilagene for de udgifter, der omhandles i artikel 1, stk. 1, andet led, inklusive bilagene for test af programmet, skal fremsendes senest den 11. december 1992.«

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 9. december 1992.

På Kommissionens vegne

Ray MAC SHARRY

Medlem af Kommissionen⁽¹⁾ EFT nr. L 224 af 18. 8. 1990, s. 29.⁽²⁾ EFT nr. L 268 af 14. 9. 1992, s. 54.⁽³⁾ EFT nr. L 224 af 18. 8. 1990, s. 19.⁽⁴⁾ EFT nr. L 243 af 25. 8. 1992, s. 27.⁽⁵⁾ EFT nr. L 234 af 23. 8. 1991, s. 27.